

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI BẢY

HƯ TRÚC THỤ HÌNH GẶP MẪU THÂN

Bỗng nghe ngoài cửa sơn môn có thanh âm đàn bà hất lên vời vọi:

-Mất canh tươi tốt hương thơm ngát,
Mưa gió non Vu luống đoạn trường.

Ta đây là Dương Quý Phi. Rượu ngon cha chả là ngon! Nô gia say tuý lúy, nằm cạnh trầm hương đỉnh!

Khi dứt tiếng hát thì Cúc kiếm đã phun đến nửa bình rượu về phía Hư Trúc.

Hư Trúc cùng Đinh Xuân Thu kịch đấu đến hồi lâu mà không bên nào có cách thủ thắng được.

Hư Trúc chợt nghe bọn thuộc hạ Linh Thứu cung kêu y dùng Sinh tử phù để đối phó. Tuy y biết rằng môn này rất tàn ác bá đạo nhưng thấy Cúc kiếm tia rượu đến nơi, y liền thò tay ra nắm lấy một nắm.

Bỗng thấy từ sau núi chuyển ra chín người là Cầm tiên Khang Quảng Lăng, Kỳ Phạm Bách Linh, Thư Ngại Cầu Độc, Hoạ Cuống Ngũ Linh Quân, Thần y Tiết Mộ Hoa, Xảo Tượng Trương A Tam, Hoạ Sĩ Thạch Thanh Lộ, Hí Mê Lý Quỷ Lỗi, tức cả bọn Hàm cốc bát hữu và nữ đồ đệ Khang Quảng Lăng tên gọi A Bích.

Chín người này thấy Hư Trúc cùng Đinh Xuân Thu đang quyền cước qua lại chiến đấu hăng hái liên miên, liền reo hò trợ oai:

-Chưởng môn sư thúc! Bữa nay phải trở tài thần thông để giết thằng giặc Đinh Xuân Thu báo thù cho sư phụ!

Quần tăng Thiếu Lâm lại một phen kinh ngạc tự hỏi:

-Bọn này là bọn nào mà lại kêu Hư Trúc bằng sư thúc?

Cúc kiếm đang phun rượu về phía Hư Trúc, một phần lớn phun về phía Đinh Xuân Thu.

Tinh Tú lão quái đang ác đấu cùng Hư Trúc dằng dai đến quá nửa giờ. Hắn thấy đối phương thủ pháp linh diệu vô cùng, hắn không được lúc nào rảnh tay để thi triển tà thuật.

Đột nhiên, hắn hấy một tia rượu bắn tới liền nghĩ ngay ra một kế vung tay áo bên trái phát ra kinh lực làm cho tia rượu bắn tứ tung như mưa phun tà độc vào Hư Trúc.

Lúc này công lực toàn thân Hư Trúc đang vận chuyển ra ngoài. Nội lực của y gồm đủ của Vô Nhai Tử, Thiên Sơn Đồng Mỗ, Lý Thu Thuỷ phóng ra như tường đồng vách sắt để che kín thân mình, tà khí không xâm nhập vào được.

Đinh Xuân Thu hạ độc thủ mấy lần mà vẫn chẳng ăn thua gì. Dù là hàng ngàn hàng vạn giọt rượu bay tới, nhưng chưa bám vào đến áo Hư Trúc đã bị kinh lực hất ra rồi.

Bất thành linh hai tiếng "úi chao" la lên.

Cúc kiếm cùng A Bích ngã lăn ra.

Nguyên Đinh Xuân Thu lúc phát tay áo làm mưa rượu, trong mỗi giọt đều có tẩm thuốc độc. Cúc kiếm đứng gần, còn A Bích đang chạy về phía Mộ Dung Phục để báo kiến thì gặp phải mưa độc mới ngã lăn ra.

Hư Trúc liếc mắt nhìn thấy Cúc kiếm và A Bích mới trong chớp mắt, mặt đã xám lại vì vừa kinh hãi vừa tức giận. Y nghĩ thầm:

-Quân mọi rợ Đinh Xuân Thu này nếu không diệt trừ thì thật là mối họa ghê gớm vô cùng!

Bỗng nghe Tiết Thần Y la hoảng:

-Sư thúc! Thuốc độc này lợi hại vô cùng! Cần phải kiếm chế lão tặc cho mau để bắt hấn đưa thuốc giải cứu mới được.

Hư Trúc vung chưởng tay phải ra tấn công Đinh Xuân Thu, ngấm ngấm vận nội lực vào lòng bàn tay trái, lại vận chuyển "Bắc minh chân khí" cho chạy ngược đường. Chỉ trong khoảnh khắc đã biến chất rượu trong lòng bàn tay thành bảy tám miếng băng lạnh. Tay phải đánh ra veo véo luôn ba chiêu "Thiên Sơn lục dương chưởng" kèm theo nội lực "Bắc minh chân khí".

Đinh Xuân Thu chợt thấy gió lạnh thổi vào không chịu được bất giác cả kinh nghĩ thầm:

-Thằng trọc này nội lực dương cương sao đột nhiên biến đổi và âm hàn thật nguy hiểm.

Hấn vận toàn lực chống đỡ. Đột nhiên thấy huyết "Khuyết Bồn" trên đầu vai hơi lạnh tựa hồ tuyết rơi vào. Rồi đến huyết "Thiên Khu" ở bụng dưới, huyết "Phục Hồ" ở vé đùi, huyết "Dương Tiền" ở bắp chân, huyết "Thiên Tiền" trên cánh tay cả bốn chỗ đều giá lạnh.

Đinh Xuân Thu rửa thầm:

-Thằng trọc non đã dùng chưởng lực âm nhu, mình không thể coi thường được. Nó có thể làm cho toàn thân mình bị rét lạnh.

Hấn đang thúc đẩy chưởng lực để chống đỡ thì đột nhiên huyết "Thiên Trụ" ở sau gáy, huyết "Phong Phiến" và huyết "Chi Thất" ở sau lưng cả ba chỗ đều giá lạnh.

Đinh Xuân Thu là người biết nhiều hiểu rộng, trong lòng rất lấy làm kỳ, liền lẩm bẩm một mình:

-Chưởng lực của gã đã biến thành âm hàn. Hơn nữa những đại huyết mình đều bị giá lạnh. Chắc rằng trợ dùng tà thuật cổ quái gì đây mình phải đề phòng mới được.

Hắn liền phát tay áo ra để che hai chân rồi phóng cước đá vào Hư Trúc.

Đây là một môn tuyệt học của Đinh Xuân Thu mà cũng là môn võ chân thực đánh ra trăm phát trúng cả trăm. Người bị đá chẳng chết cũng bị thương. Ngờ đâu chân hắn mới đá ra nửa vười thì đột nhiên huyết "Phục thổ" và huyết "Dương giao" phát sinh ngứa ngáy cực kỳ khó chịu. Bất giác hắn la lên hai tiếng:

-úi chà!

Đầu chân phải hắn rõ ràng đã chạm vào áo Hư Trúc, nhưng hai chỗ yếu huyết đồng thời phát ngứa phải hạ chân xuống. Hắn lại la lên mấy tiếng "úi chao".

Bọn đồ đệ lão lại ca tụng:

-Tinh Tú lão tiên thần thông quảng đại thiên hạ vô song. Vừa vung tay áo hai ả ngã liền.

-Lão gia đá một phát bằng trời long đất lở, vẫy tay một cái, nhật nguyệt phải lu mờ.

-Tinh Tú lão tiên tay phát áo bào, miệng niệm chân ngôn, khiến bạn bè môn, ngư quỷ, xà thần, chúng bây chết hết, không có đất chôn.

Những câu ca tụng Tinh Tú lão tiên hoà lẫn với tiếng la "úi chao" luôn miệng của lão quái thực chẳng ăn nhập với nhau chút nào.

Bọn môn đồ tinh khôn đều ngạc nhiên ngơ ngác im miệng nhưng vẫn còn số đông kéo gân cổ lên mà nịnh hót.

Chỉ trong khoảnh khắc, Đinh Xuân Thu thấy bảy đường huyết đạo "Thiên Khu", "Phục Thổ", "Dương Giao", "Thiên Tuyên", "Thiên Trụ", "Phong Môn", "Chi Thất" đồng thời ngứa ngáy tựa muôn ngàn con kiến đốt không sao chịu nổi.

Bảy huyết đạo này không phải là những yếu huyết trí mạng trong con người. Đinh Xuân Thu lại là tay bản lãnh phi thường. Lúc tiếp chiến, tự nhiên đã có nội lực chống đỡ nên "Sinh tử phù" của Hư Trúc đối với hắn không có công hiệu ngay. Tuy nhiên cả bảy miếng "Sinh tử phù" cũng len lỏi được vào các huyết đạo khác trong khắp người hắn.

"Sinh tử phù" hoà với nội lực của Hư Trúc lạnh như băng thấm vào thân thể Đinh Xuân Thu rồi bị nhiệt lực của hắn hóa giải ngay không còn tác dụng gì nữa.

"Sinh tử phù" đã không phải là thuốc độc cũng không phải là ám khí. Nó chỉ là một thứ nội lực vô hình vẫn còn chạy trong huyết mạch Đinh Xuân Thu, mặc dầu chất hàn băng đã tiêu tan.

Đinh Xuân Thu chân tay luống cuống, thò tay vào bọc lấy ra năm, bảy thứ thuốc giải độc uống liền một lúc, mà huyết đạo lại càng ngứa ngáy thêm. Nếu là người

khác đã phải nằm lăn xuống đất rồi. Nhưng Đinh Xuân Thu bản lãnh ghê người, gắng gượng chống đỡ.

Ngờ đâu "Sinh tử phù" chỉ là một thứ nội kinh ở ngoài vào, nên nếu là người không biết võ công trúng phải thì cái hại không đáng kể, nhưng người nội công càng cao thâm cố ra sức đề kháng thì phản ứng lại càng mãnh liệt.

Đinh Xuân Thu chân bước loạng choạng như người say rượu. Sắc mặt lúc đỏ bừng, lúc trắng hợt. Hai tay xua loạn lên coi rất khủng khiếp.

Hư Trúc có điều hối hận nghĩ thầm:

-Lão này tuy tội ác đã nhiều, song mình làm cho lão phải khổ não quá chừng! Biết vậy thì mình chỉ gieo vào lão một vài miếng "Sinh tử phù" cũng đủ rồi.

Bọn môn đồ phái Tinh Tú thấy tình trạng sư phụ như vậy đều yên lặng. Nhưng còn có kẻ kêu:

-Tinh Tú lão tiên đang vận "Đại La toàn tiên võ đạo công", rồi nhà sư nhỏ kia sẽ biết.

Nhưng câu nói này ra chiều gượng gạo không hăng hái như trước nữa.

Lý Quý Lỗi lớn tiếng nói giễu:

-Đem Ngũ hoa mã, Thiên kim cầu ra mà đổi lấy rượu ngon đặng chúng ta tiêu sầu giải muộn. Ha ha! Lý Thái Bạch chính thị là ta! Rượu uống vào tiên cũng vào theo. Đệ nhị là Tinh Tú lão tiên Đinh Xuân Thu.

Quần hùng thấy Đinh Xuân Thu tựa như người say rượu mà vẻ mặt hốt hoảng vô cùng, lại nghe Lý Quý Lỗi hát điệu thì cười àm lên!

Ta nên biết rằng, Hư Trúc dùng rượu mạnh để chế ra bảy miếng "Sinh tử phù" so với chất băng lạnh thông thường khác nhau nhiều.

Chẳng mấy chốc, Đinh Xuân Thu không gượng gạo được nữa, giơ tay lên giật chòm râu. Những sợi râu bạc dài đến rốn, bay ra trước gió. Tiếp theo là những mảnh áo bị xé rách để lộ màu da trắng như tuyết chẳng khác một gã thiếu niên đang tuổi cường tráng. Ngón tay hấn sờ vào đâu thì thịt rách máu chảy ra đến đó. Lão vừa cào vừa kêu lên:

-Ngựa chết ta rồi! Ngựa chết rồi!

Sau một lúc hấn quỳ một chân xuống kêu gào cực kỳ thảm thiết.

Quần hùng, tuy số đông là những người biết nhiều hiểu rộng, nhưng thấy một cao nhân võ lâm da hồng, tóc bạc, chẳng khác thần tiên mà trong khoảnh khắc biến thành quỷ ma, gằm lên như dã thú thì ai nấy đều kinh hãi thất sắc. Cả đến gã hay cười đùa giễu cợt là Lý Quý Lỗi cũng sợ hãi rụng rời không dám mở miệng. Chỉ có Hắc Bạch nhị tăng ngồi nhắm mắt tĩnh tọa dưới gốc cây là thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Huyền Từ phương trượng bấy giờ mới lên tiếng:

-Đức Phật từ bi! Hư Trúc người cõi mở khổ não cho Đinh cư sĩ đi!

Hư Trúc đáp:

-Dạ! Xin kính cẩn tuân lời pháp dụ.

Huyền Tịch vội nói:

-Khoan đã! Phương trượng sư huynh! Đinh Xuân Thu tội ác đã nhiều. Huyền Nạn, Huyền Thống hai vị sư đều mất mạng về tay hắn. Có lý đâu buông tha hắn một cách khinh xuất được?

Khang Quảng Lăng cũng lên tiếng:

-Chưởng môn sư thúc! Sư thúc là chưởng môn bản phái sao lại đi nghe lời người ngoài? Mỗi đại thù của sư tổ và sư phụ của bọn sư diệt, chẳng lẽ không trả hay sao?

Hư Trúc không biết làm thế nào cho phải.

Tiết Mộ Hoa nói:

-Sư thúc! Cần lấy thuốc giải trước đã.

Hư Trúc gật đầu nói:

-Phải rồi! Mai kiếm cô nương! Cô nương hãy lấy nửa viên thuốc trị ngứa cho hắn.

Mai kiếm vâng lời lấy trong bọc ra chiếc bình nhỏ sắc xanh múc lấy một viên thuốc to bằng hạt đậu. Nhưng ả thấy Đinh Xuân Thu tựa như người điên khùng, không dám đến gần.

Hư Trúc đón lấy viên thuốc bửa làm đôi rồi la lên:

-Đinh tiên sinh! Há miệng ra! Tại hạ thả cho tiên sinh uống thuốc trị ngứa!

Đinh Xuân Thu thở hồng hộc há miệng ra.

Hư Trúc lấy ngón tay búng nửa viên thuốc cho bắn vào miệng hắn. Chất thuốc chưa kịp ngấm vào, Đinh Xuân Thu ngã lăn ra đất mà lăn lộn.

Sau khoảng thời gian chững ăn xong bữa cơm, mới thấy đỡ ngứa. Đinh Xuân Thu đứng dậy, thần trí tuy tỉnh táo nhưng hắn biết rằng không thể phản kháng được nữa. Hắn không chờ cho Hư Trúc mở miệng, đã lấy thuốc giải ra đưa cho Tiết Mộ Hoa nói:

-Thứ thuốc trắng để uống vào trong, còn thứ đỏ thoa ngoài.

Hắn kêu gào lâu quá đã khàn cả tiếng nên thanh âm không rõ lắm.

Tiết Mộ Hoa liệu chừng hắn không dám man trá, liền đưa thuốc cho A Bích cùng Cúc kiếm trong ống ngoài thoa.

Mai kiếm lớn tiếng nói:

-Tinh Tú lão quái! Nửa viên thuốc trị ngứa đó có thể giữ được ba ngày khỏi ngứa. Nhưng sau ba ngày bệnh ngứa lại phát tác. Khi đó người chủ nhân ta có cho linh dược nữa hay không là tùy ở người. Người liệu đó, đừng có phản trắc mà chết đấy.

Đình Xuân Thu vẫn còn chưa hết kinh hãi, người lão run lấy bầy nói không ra tiếng.

Bọn môn đồ phái Tinh Tú liền thuận gió theo chiều. Có đến hai trăm tên chạy đến trước mặt Hư Trúc, khẩn cầu y thu dụng.

Có tên nói:

-Chủ nhân cung Linh Thứu nhân nghĩa vô song, bản lãnh quán thế. Tiểu nhân thành tâm quy phục để vị chủ nhân ra sức khuyến mãi.

Có tên nói:

-Ngôi minh chủ võ lâm trong thiên hạ phi chủ nhân thì còn ai đương nổi? Chủ nhân có lệnh truyền ra thì dù tiểu nhân có phải nhảy vào đống lửa cũng không dám chối từ.

Lại còn nhiều tên nữa bày tỏ tác dạ trung can, trở tay vào mặt Đình Xuân Thu mà thống mạ:

-ánh lửa đom đóm mà dám tranh sáng với mặt trời, mặt trăng.

-Người là kẻ tiểu nhân gian tà, độc ác, trong tâm toàn thị âm mưu phản trắc.

Còn có kẻ khinh cầu Hư Trúc giết ngay Đình Xuân Thu để trừ ^^ loại cho thế gian.

Bỗng nhiên nghe tiếng chiêng trống cùng tiếng đàn sáo nổi lên. Bọn môn đồ phái Tinh Tú gân cổ lên hét vang:

-Linh Thứu chủ nhân

Danh lừng vũ trụ

Đức sánh cứu thiên

Cổ kim hiếm có.

Nguyên là khúc hát ca tụng Đình Xuân Thu mà chỉ đổi đi bốn chữ "Tinh Tú lão tiên" thành ra "Linh Thứu chủ nhân" còn những câu dưới để nguyên như cũ.

Hư Trúc tuy là người chất phác nhưng nghe bọn môn đồ phái Tinh Tú ca tụng mình cảm thấy nhẹ nhàng như bay bổng trên chín tầng mây.

Lan kiếm quát lên:

-Bọn mi thiệt là đồ tiểu nhân vô sỉ! Sao dám đem khúc hát thối nát ca tụng Tinh Tú lão quái chuyển sang ca tụng chủ nhân ta? Thiệt là vô lễ đến cùng cực!

Bọn môn đồ phái Tinh Tú sợ hãi vô cùng!

Có kẻ nói:

-Phải rồi! Tiểu nhân vào một cơ quan khác, cái gì cũng phải đổi mới. Xin tiên cô vui lòng bao dung cho.

Có người nói:

-Thưa bốn vị tiên cô, các cô nguyệt thẹn hoa nhường đã hơn Tây Tử, lại vượt Quý Phi~

Đại khái toàn những lời nịnh hót.

Bọn môn đồ phái Tinh Tú sau khi sụp lạy Hư Trúc rồi tự mình lại đứng ở phái sau các động chúa đảo. Tên nào cũng dương dương tự đắc, mặt mũi vênh vang, coi bọn quần hào Trung Nguyên, Bang chúa Cái Bang và các tăng lữ chùa Thiếu Lâm không vào đâu nữa.

Huyền Từ nói:

-Hư Trúc! Người tự lập môn phái nhưng sau này nên theo đường chính dẫn dụ đệ tử khiến bọn họ đừng làm điều trái gây tai vạ cho giang hồ. Được như vậy thì tăng tục cũng thế thôi.

Hư Trúc nghẹn ngào nói:

-Dạ! Hư Trúc xin tuân lời chỉ giáo của phương trượng.

Huyền Từ lại nói:

-Cái tội người phá quy luật bản môn không thể nào xoá bỏ được nhưng phạt trượng thì có thể miễn cho.

Bỗng nghe có tiếng người cười ha hả nói:

-Bần tăng tưởng chùa Thiếu Lâm coi trọng giới luật, pháp độ nghiêm minh. Ngờ đâu cũng chỉ là hạng phù thịnh mà thôi.

Mọi người liếc mắt nhìn xem người đó là ai. Té ra là Đại Minh Vương Cưu Ma Trí.

Huyền Từ biến sắc nói:

-Minh Vương lấy đại nghĩa mà phiền trách. Lão tăng biết lỗi rồi. Huyền Tịch sư đệ! Hãy chuẩn bị đồ pháp trượng ra.

Huyền Tịch dạ một tiếng rồi quay lại nói:

-Pháp trượng đã sẵn sàng cả rồi!

Rồi quay lại bảo Hư Trúc:

-Hư Trúc! Hiện giờ người còn là đệ tử chùa Thiếu Lâm. Vậy người nằm phục xuống để lãnh phạt.

Hư Trúc khom lưng nói:

-Xin tuân pháp dụ.

Y quỳ xuống trước mặt Huyền Từ và Huyền Tịch rồi thi lễ nói:

-Đệ tử là Hư Trúc đã vi phạm giới luật bản tự, xin kính cầu lãnh trượng cùng thủ toà viện giới luật.

Bọn môn đồ phái Tinh Tú đột nhiên la ó om sòm:

-Chủ nhân cung Linh Thứu là minh chủ võ lâm. Các người là tăng lữ chùa Thiếu Lâm, có lý đâu lại phạm đến quý thể lão gia được? Nếu các người mà đụng đến một sợi lông của lão gia thì bọn ta quyết cùng các người sống chết một phen. Dù bọn ta có phải tan xương nát thịt và được chết về việc của chủ nhân cũng là vinh hạnh.

Dư bà vốn biết tâm ý Hư Trúc, liền quát lên:

-Sao các người lại kêu là "chủ nhân bọn ta"? Những quân yêu ma quỷ quái kia, cầm miệng đi ngay!

Bọn môn đồ phái Tinh Tú thấy Dư bà quát mắng lập tức cầm như hến và kinh hãi không dám thở mạnh nữa.

Huyền Tịch quát lên:

-Thi hành hình phạt!

Mấy nhà sư chấp pháp cởi áo thầy tu của Hư Trúc, để hở cả da thịt sau lưng y ra. Một nhà sư khác giơ cây thủ giới côn toan đánh xuống.

Hư Trúc không dám vận khí và nghĩ bụng:

-Ta chịu phạt trượng vì mình đã phạm giới luật. Mỗi một côn đánh vào là nhẹ tuổi đi một phần. Nếu mình vận khí lên để chống khỏi cho đỡ đau khổ thì cũng như không mà thôi.

Giữa lúc ấy, thanh âm một phụ nữ lạnh lạnh vang lên:

-Khoan đã! Khoan đã! Người... trên lưng người có gì thế kia?

Mọi người đều nhìn vào lưng Hư Trúc thì thấy trên lưng y có chín chấm đen.

Những nhà sư thụ giới thường đốt hương điểm vào đỉnh đầu. Không ngờ Hư Trúc, trừ nốt tàn hương trên đỉnh đầu, mà sau lưng cũng còn có vết nữa. Nhưng vết tàn hương sau lưng Hư Trúc lớn bằng đồng tiền. Hiển nhiên những nốt tàn hương này đã đốt từ thuở nhỏ, rồi những nốt đó cũng theo người mà lớn lên. Bây giờ trông rất tròn trĩnh và rõ ràng.

Quần hùng còn đang kinh ngạc thì trong đám đông có một thiếu phụ đứng tuổi chạy ra. Thiếu phụ này mình mặc áo trường bào màu xanh lơ, đầu để tóc dài xoắn xuống vai. Hai bên lưỡng quyền đều có ba chấm đỏ. Mụ chính là một người trong tứ đại ác tên gọi Vô ác bất tác Diệp Nhị Nương.

Diệp Nhị Nương nhảy xổ lại, hai tay đẩy hai nhà sư chấp pháp chùa Thiếu Lâm rồi nắm lấy dây lưng Hư Trúc toan cởi tuột ra.

Hư Trúc giật mình kinh hãi, trở mình đứng lên rồi lùi lại mấy bước hỏi:

-Bà... bà là ai?

Diệp Nhị Nương toàn thân run bần bật la lên:

-Con... con ta ơi!

Rồi mụ giang hai tay ra toan ôm lấy Hư Trúc.

Hư Trúc né mình tránh khỏi, thành ra Diệp Nhị Nương ôm vào khoảng không.

Mọi người đều tự hỏi:

-Mụ này điên rồi chắc?

Diệp Nhị Nương toan ôm lấy mấy lần đều bị Hư Trúc lẹ làng tránh khỏi.

Ta nên nhớ rằng, từ khi mụ bị Du Thủ Chi đánh cho một chưởng ngất đi, sau hồi tỉnh lại, nhưng công lực đã giảm sút rất nhiều, không được như trước. Nhất là khinh công thì so với trước mụ không còn một nửa.

Mụ la lên như điên cuồng:

-Hài nhi! Sao con không nhìn nhận mẫu thân?

Hư Trúc run lên như bị điện giật hỏi:

-Bà... bà là mẫu thân tiểu tăng ư?

Diệp Nhị Nương lớn tiếng:

-Hài nhi ơi! Ta sinh ngươi chưa bao lâu thì điếm vào sau lưng chín nốt tàn hương và cả hai bên hông cũng có chín nốt, có đúng thế không?

Hư Trúc cả kinh vì quả nhiên hai bên hông y có chín nốt tàn hương thật. Y thấy thế từ thuở nhỏ nhưng chẳng hiểu lai lịch ra sao. Y lại hay mắc cỡ nên không nói với bạn bè. Có lúc tắm rửa, y thấy vậy còn cho là mình có duyên với nhà Phật nên trời sinh ra thế. Do đó mà y kiên tâm hâm mộ Phật pháp. Bây giờ y nghe Diệp Nhị Nương nói vậy thì tưởng chừng như sét đánh lưng trời. Y run lên hỏi:

-Có có!... Hai bên... hông tiểu tăng có chín nốt tàn hương thật. Bà là... mẫu thân tiểu tăng và đã châm... những nốt tàn nhang đó ư?

Diệp Nhị Nương khóc hu hu nói:

-Phải rồi! Phải rồi! Nếu không phải ta đốt thì làm sao ta biết được? Thế là ta tìm thấy đứa con yêu quý của ta rồi!

Mụ vừa nói vờ đưa tay ra sờ má Hư Trúc.

Bây giờ Hư Trúc không né tránh nữa để cho mụ ôm vào lòng.

Hư Trúc từ thuở nhỏ không cha, không mẹ. Y là một đứa con cô được nhà sư chùa Thiếu Lâm đem về nuôi dưỡng. Hai bên đùi y có một tàn nhang là một điều bí mật, chỉ có mình y biết mà thôi. Thế mà nay Diệp Nhị Nương lại nói như vậy thì còn giả sao được? Hơn hai chục năm trời, ngày nay y mới được nếm mùi từ ái của mẫu thân. Hai hàng nước mắt đầm đìa, y cất tiếng gọi:

-Mẫu thân... Bà là mẫu thân hài nhi ư?

Câu chuyện đột ngột này mọi người bàng quan đều lấy làm kỳ dị.

Hai người chỉ ôm nhau mà khóc. Mừng mừng, tủi tủi biết bao nhiêu tình?

Bọn quần hùng, tuy lòng dạ cứng rắn nhưng đứng trước tình trạng này cũng không khỏi ngậm ngùi.

Bỗng nghe Diệp Nhị Nương cất tiếng hỏi:

-Hài nhi! Nay ngươi đã hai mươi bốn tuổi rồi. Trong hai mươi bốn năm trời, ta ngày đêm thương nhớ đến người chẳng lúc nào quên. Ta thấy thiên hạ có con mà bực mình, vì con ta bị tên gian ác trời đánh nào lấy đi mất. Thế rồi ta... cũng đi ăn cắp con nhà khác. Nhưng... con người đâu bằng được chính mình sinh ra?

Nam Hải Ngạc Thần cười hô hố nói:

-Tam muội! Có phải mụ cứ thấy con nhà ai trắng trẻo là mụ bắt trộm về chơi. Chơi chán rồi lại đem ra hút máu nó. Té ra vì con mụ bị người ta bắt trộm, nên mụ làm thế phải không? Nhạc lão nhị hỏi mụ đã bao nhiêu lần mà mụ không chịu nói.

Được lắm! Hư Trúc tiểu tử kia! Má má ngươi là nghĩa muội ta. Vậy ngươi kêu ta Nhạc lão bá đi!

oOo